

явно, той презрѣ туй всеобщо и свещено изъевленіе. Онѣзи които можиха да задувѣятъ столоветѣ на свидѣтелитѣ, стояхъ прави като искахъ да бѣдѣтъ чуты свидѣтелствата имъ, но инквизиторътъ не обръщаше ни наймалко вниманіе на тѣхъ. Но като не смѣеше да произнесе публично присъдата си, като са отрече да чуе свидѣтелитѣ, той употреби обикновенното си лукавство и като са обърна къмъ сбпроветѣ :

— Засѣданіето са отлага, рече той; нека заведѣтъ обвиняемия въ затвора.

Всеобщъ викъ са подигна отъ присѣтствующитѣ.

— Свидѣтелитѣ ! свидѣтелитѣ ! нека са чуятъ свидѣтелитѣ.

— Нека са испразни залата ! рече Арбуезъ като станѣ.

Апостолътъ като са исправи на крака и са обърна къмъ народа, рече :

— Успокойте са, пріатели мои, азъ ще получѣ оправданіето си, бѣдѣте увѣрени.

Тѣй като говорѣше, той поведе очи по залата като че чакаше нѣкого ; но никой не идѣше. Тогази той си издигна очитѣ къмъ небето и изшепна съ набожна преданность :

— Да бѣде волята Божія.

Народътъ продължаваше да вика, и нѣкои смѣиха да прескочѣтъ рѣшеткитѣ между тѣхъ и обвиняемия и като колѣничиха предъ апостола цалувахъ рждѣтъ му. Сцената ставаше пошумна, но инквизицията бѣше предпазлива. Слѣдъ нѣколко минути трикратна военна сила обгради народа като змѣй, тѣй щото никой не бы можилъ да излѣзе изъ залата живъ, ако бы го поискалъ инквизиторътъ. Неизбѣжно ставаше едно голѣмо сбиванье, защото прогнанный и доблестный онзи народъ, не бы са жертвовалъ